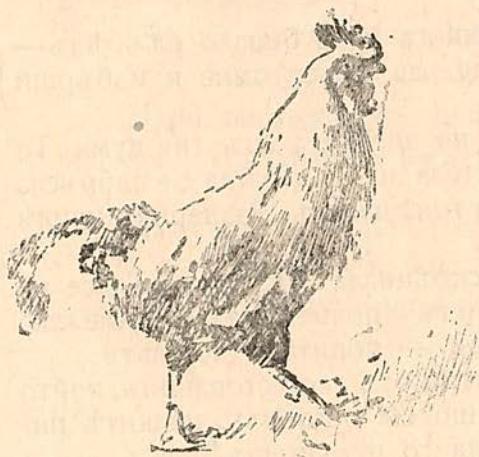

Петель и лисица.

(Норвежка приказка).

Еднакъ пътештъ стоялъ на купището, махалъ крила и пътъ: „Кукуригу!“. Въ това връме, край него минала лисицата. Спрѣла се и казала:

— Добъръ денъ, петльо, да си живъ и здравъ!.. Хубаво пътъ, нѣма що да се каже. Азъ помня и баща ти... Богъ да го прости! И той такъвъ майсторъ бѣше!.. Умѣашъ ли и ти като него наединъ кракъ да стоишъ и въ сѫшто връме да кукуригашъ и да спишъ?..

— Какъ да не мога, казалъ петельтъ и застаналъ на единъ кракъ, затворилъ едното си око и запътъ: „Кукуригу!.. А съ другото, разбира се, поглеждалъ

— Това е хубаво, казала лисицата. — А можешъ ли ти пакъ на единъ кракъ да стоишъ и да пътешъ съ закрити очи?

— А че разбира се мога, казалъ петельтъ, и веднага затворилъ очи, а току що щѣль да запъе „Кукуригу!“ — лисицата се хвърлила върху него, прѣмѣтнала го на гърба си и го отнесла въ гората. Като стигнала тамъ съборила го на земята, и на гърба му и на гърдите му турила якитѣ си лапи.